

A Prelátus 2015. decemberi levele

Echevarría püspök ehavi levelében az emberi szív legmélyén lakozó jó utáni vágyakozásról ír.

2015.12.26.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Elkezdődött az Advent, a Karácsonyra készülődés örömteljes és türelmetlenül várt hetei. Ismét eszembe jutnak Szent Josemaria szavai, melyeket földi élete utolsó

hónapjaiban mondott erről a nagy keresztény ünnepről. Isten megváltó terveit szemlélve, melyeket már Betlehemben és Názáretben felfedett előttünk, Szent Josemaria emlékeztet:

Isten arra tanít, hogy hagyatkozzunk rá. Tekintsetek a környezetre, ahol Krisztus születik. Itt minden a feltétel nélküli önátadásról szól (...)

Felidézve e jeleneteket el kellene szégyellnünk magunkat, és szent elhatározásokat kellene tennünk . Át kell hangolódnunk erre az új gondolkodásmódra, amelyet Isten hozott el a földre.. Betlehemben senki nem tart sajátjának semmit. Ott nem hallhatjuk: “az én jóhírem”, “az én időm”, “az én ötleteim”, “az én ízlésem” vagy “az én pénzem”. Ott mindent annak a csodálatos játéknak a szolgálatába állítanak, amit Isten játszik az emberiséggel, a Megváltás szolgálatába.

***Büszkeségünket legyőzve mondjuk
Istennek a gyermek minden
szeretetével: ego servus tuus, ego
servus tuus et filius ancillæ tuæ(Ps
115:16) a te szolgád vagyok,
szolgád vagyok, és szolgálódnak
fia; Mária, taníts meg szolgálni! [1]***

Isten végtelen szeretete az emberiség
iránt ismét megmutatkozik
az *Irgalmasság* éve kapcsán, amelyet
a pápa december 8-án, a Szeplőtelen
fogantatás ünnepén hirdet meg.
Gyorsítsuk meg lépéseinket ezekben
az utolsó napokban, hogy a Szent ajtó
megnyitása, Isten megbocsátásának
szimbóluma, felkészülve találjon
bennünket Isten ajándékainak
befogadására. Utánozzuk Szent
Josemaría áhítatát és vágyát,
amellyel fiatal korától menedéket
talált Isten szeretetében és
teremtményeinek közelségében.

Krisztus megtestesülése és születése
nagy fényességet sugároz az

emberiség sorsára, amely az Istennel való legszorosabb kapcsolatra hivatott. A család intézménye, amelybe Urunk meg akart születni ezért világosan visszatükrözi a Szentháromság személyeinek bensőséges közösségét az Egy Igaz Isten egységében. Szent Pál szerint az Atyaistentől származik *minden közösség az égben és a földön.*^[2] A Szentháromság annak az egységnek a végső mintája, amelynek az emberek közt és minden otthonban is uralkodnia kellene. Bátorításul, és, hogy megkönnyítse számunkra ennek az egységnek az elérését, Isten a betlehemi Szent családon keresztül különleges utat mutatott számunkra amelyet minden nap követhetünk. Hát nem csodálatos Isten gyengédsége az emberek iránt? Ezer másféle módon is felfedhette volna magát, de ő azt választotta, ami a leginkább megmutatja Szívének gyengédségét. Amint a Példabeszédek könyvében olvasható,

az isteni Bölcsesség már a teremtés előtt jelen volt: *Ott voltam mellette mint a kedvence, napról napra csak bennem gyönyörködött, mindig ott játszottam a színe előtt. Ott játszottam az egész földkerekségen, s örömmel voltam az emberek fiai között.*[3]

Jézus születésének fénye magával hozza az erőt, amely eloszlatja világunkból a sötétséget, amely oly sokféle módon harcol az Istentől való elszakadásért. Ez a fény arra a ragyogásra emlékeztet bennünket, amelyet a próféta hirdetett, és amelyet senki és semmi nem olthat ki: *A nép, amely sötétben jár, nagy fényességet lát. Akik a halál országának árnyékában laknak, azoknak világosság támad.*[4] E fény továbbra is teljes jóságában sugárzik, még a világ számos pontján az utóbbi időben történt szomorú események közepette is. Ugyanolyan világossággal fénylik számunkra,

mint 2000 évvel ezelőtt a betlehemi éjszakán. Karácsony éjszakájának liturgiája évrőlévre különösen is megjeleníti ezt a fényt, békét és derűt adva még a legsötétebbnek tűnő pillanatokban is. **Az Úr jelenléte népe körében megszünteti a vereség fájdalmát, a rabszolgaság nyomorúságát, és örömré, az örövendezésre sarkall.**

Ezen az áldott éjszakán mi is úgy jöttünk el Isten házába, hogy áthaladtunk a földet borító sötétségen, a hit világító lángja vezetésével, és avval az éltető reménnyel, hogy rálelünk a „nagy világosságra”. Ha megnyitjuk szívünket, mi is szemlélhetjük a gyermekben azt a Napot, mely a magasból felkelvén megvilágítja a láthatárt.[5]

Leányaim és fiaim, Karácsony ,az öröm igazi ünnepe, különleges meghívás arra, hogy imádjuk Istent

és hálát adjunk neki jóságáért. Mi sok ezren, akiket az Opus Dei szellemisége táplál, szeretnénk – ahogy Szent Josemaría egy karácsonyi elmélkedésben prédikálta – ***az egész emberiséget képviselni. Biztosak vagyunk abban, hogy (...) mindenhol a világon, ott is ahol az Egyházat üldözik, lesznek testvéreitek, akik úgy érzik, hogy minden embert képviselnek és akik azt mondják az Úrnak: “tudjuk, hogy ma megszületted. Eljöttünk, hogy minden teremtmény nevében imádjunk: veníte, adorémus; mert ezekkel a szavakkal válaszol az Egyház az angyalok kiáltására, amely megtörte a földön az évszázadok csendjét.[6]***

XVI. Benedek pápa tíz évvel ezelőtt ezen az ünnepen mondta, hogy a liturgia és a népi áhítat olyan szimbólumokat használ, amelyek világosabbá teszik számunkra karácsony jelentését. A fények és a

díszítések a jó iránti vágyat fejezik ki, amely az emberi szív mélyén lakik: a jó fénye, amely győzedelmeskedik a gonosz felett, a szeretet fénye, amely legyőzi a gyűlöletet, az élet fénye, amely legyőzi a halált.”[7] Ezért “ahogy a fényekkel díszített városok utcáira és tereire pillantunk, e fények számunkra egy másikra utalnak, amely láthatatlan a szemnek, de a szívnek nem. Miközben csodáljuk a fényeket, miközben meggyújtjuk a gyertyákat a templomokban, a fényeket a jászolnál vagy a karácsonyfán az otthonunkban, nyíljon meg a lelkünk a valódi lelki fényre, amely minden jóakarátú ember számára jelen van. A bennünk élő Isten, aki Szűz Máriától született Betlehemben, életünk csillaga!”[8]

Igyekezzünk biztosítani, hogy a látható karácsonyi díszítés az otthonainkban és sok más helyen ne azonnal kialvó **tűzijáték legyen**[9], hanem eszköz arra, hogy

nagylelkűbben fogadjuk be Jézust. A viselkedésünkkel segítsünk másoknak is felfedezni Szenteste jelentését, hogy mindnyájan Isten jó gyermekeiként viselkedjünk.

Szemléljük Szűzanyánkat Szent Józseffel együtt, amint az újszülött Jézusról gondoskodnak a szegényes istállóban betlehemi szállásukon. A betlehem állítás szokása csodálatosan emlékeztet minket arra, hogy az isteni Ige közöttünk élt.[10] “A jászollal kifejezzük a vágyakozásunkat, hogy Isten közel jöjjön hozzánk, hogy Jézus eljöjjön hozzánk, de egyben hálaadás is Érte, aki osztozik emberi mivoltunkban, a szegénységben és az egyszerűségben.”[11]

Ne engedjük, hogy ez a szokás kikopjon a keresztény otthonokból. Állítsunk betlehemet az otthonunkban őszinte áhítattal, legalább a fő alakokkal, , és ajánljuk

a barátainknak és ismerőseinknek is ugyanezt. Sokan emlékszünk arra, hogy milyen izgalommal állítottunk betlehemet gyermekként talán a szüleink vagy idősebb testvéreink segítségével. Az Alapítónk is szívesen emlékezett vissza azokra a pillanatokra. Jócskán elmúlt már a gyermekkora, amikor ezeket írta:

Karácsonyi áhítat. Dehogy mosolygok, mikor azt látom, hogy mennyi örömmel készíted a jászolt és rendezed a kis agyagszobrokat. Sohasem tűntél annyira férfinak, mint most, amikor gyermeknek látszol.[12]

A betlehemi istállóban a föld és az ég összeér, mert itt születik meg a világ Teremtője és az emberiség Megváltója. E a pontból ragyog be minden időket, napjainkat is, az isteni fény, az isteni útmutatás, amelyre olyannyira szükségünk van. Ahogy készülünk ***az Úr újbóli érkezésére, és fontolóra vesszük,***

hogy ő mindig örömmel van az emberek között, teljünk el reménnyel: Deus prope est, az Úr folyamatosan közeledik hozzánk, ő mindig velünk van.[13]

A Szentatya szavaival fejezem be, aki az Isten iránti bizalomra és természetfeletti optimizmusra hív minket. Karácsonyról beszélve feltesz néhány kérdést nekünk: **hogyan fogadjuk Isten gyengéd szeretetét? Engedem-e, hogy elérjen, hogy átöleljen, vagy meggátolom, hogy közeledjen hozzám? (...) A legfontosabb azonban nem az, hogy keressem őt, hanem, hogy engedjem: hadd találjon ő rám, és hadd simogasson meg gyengéd szeretetével. A kérdés, amelyet a gyermek a pusztajelenlétével feltesz nekünk: megengedem Istennek, hogy szeressen engem?**[14]

Biztosan megértitek, hogy nem fejezhetem be ezt a levelet anélkül, hogy ismét megköszönjem nektek azt a sok imádságot, mellyel elkísértetek, mialatt a Navarrai Egyetemi Kórházban voltam. Nagyon éreztem mindegyikötök támogatását. Továbbra is legyetek velem a szándékaimban, amelyek összefoglalhatók az imádságban az Egyházért és a pápáért , értetek, és az egész világért, hogy békére és rendre leljen, amelyet Krisztus, a *Béke Fejedelme*[15] hozott el a földre.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+Javier

Pamplona, 2015. december 1.

.....

[1] SZENT JOSEMARÍA levele, 1974.
február 14.

[2] Ef 3,15

[3] Peld 8,30-31

[4] Iz 9,1

[5] FERENC PÁPA szentbeszéde, 2014.
december 24.

[6] SZENT JOSEMARÍA jegyzetek egy
elmélkedésből 1968. december 25.

[7] XVI. BENEDEK PÁPA általános
audiencián mondott beszéde, 2005.
december 21.

[8] uo.

[9] SZENT JOSEMARÍA Út 247.

[10] Lásd Jn 1,14

[11] XVI. BENEDEK PÁPA általános
audiencián mondott beszéde, 2010.
december 22.

[12] SZENT JOSEMARÍA Út 557.

[13] SZENT JOSEMARÍA karácsonyi
üdvözlőlapja 1968. december

[14] FERENC PÁPA szentbeszéde
2014. december 24.

[15] Iz 9,5

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2015-decemberi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2015-decemberi-levele/)
(2025.08.05.)